

smittet paa den Maade, som Bankkommissionen konstaterer det, finde sig i, at disse Sager drages frem til offentlig Belysning.

Jeg maa maaske tilføje, at den samme Omfandtlighed for Personer har man jo — heldigvis kan jeg maaske sige — ikke altid i Venstre. Der gælder i Virkeligheden to Slags Ret, og et enkelt Eksempel vil belyse det. Jeg vover at fremdrage en Person til: han hedder Oluf Olsen. Han var Arbejdsmand i Nakskov. Denne Mand har begaaet en uhaederlig Handling. Han har som Portner paa en Sukkerfabrik . . . Jeg hører vel, at den højtærede Indenrigsminister mener, jeg skulde være forsigtig. Jeg udviser ogsaa den Forsigtighed, som er nødvendig, men jeg vover alligevel at nævne Oluf Olsen. Den højtærede Indenrigsminister kan være ganske rolig: hvis han ogsaa ved denne Lejlighed har noget at skulle have sagt, kan han sikkert faa Ordet bagefter. Oluf Olsen var altsaa Portner paa Nakskov Sukkerfabrik og havde været det i over 20 Aar. Det blev konstateret, at han ved Udlevering af Røeffald havde leveret — til visse Folk formodentlig — mere tilbage, end der tilkom dem, og faaet Betaling for denne uhaederlige Handling. Det blev opdaget. Manden blev kaldt op til sine foresatte og blev afskediget, og dermed erklærede Ledelsen, at det skulde have sit Forblivende.

Men Manden beklædte ogsaa den fremragende Tillidspost at være Medlem af Bestyrelsen for Hjelpekassen i Nakskov, og dette var selvfølgelig mere, end det moralsk indignerede Venstre kunde taale. Venstres Redaktør i Nakskov opdagede noget om denne Affære og gik til Fabrikens Ledelse. Han fik af denne Oplysninger om, hvorledes det forholdt sig, men med udtrykkelig Tilkendegivelse af, at Ledelsen ikke havde noget Ønske om at faa Sagen offentligt fremdraget, tværtimod, de ønskede at skaane Oluf Olsen for den Lidelse, det maatte være; de havde affundet sig med ham, Manden havde mistet adskilligt mere, end den nuværende Udenrigsminister nogen Sinde kommer til at miste. Venstres Nakskov-Redaktør fik altsaa Oplysningerne, og han gik ind paa Betingelserne. Men desuagtet offentliggjordes det nogle Dage efter i Avisen, hvad der virkelig var i Vejen med Oluf Olsen, og man forlangte, at Oluf Olsen skulde træde ud af Hjelpekassens Bestyrelse. Man fik sin Villie, han er gaaet.

Denne Venstredaktør var jo paa en Maade ærlig. Han sagde nemlig, at naar han gjorde dette, var det, fordi den socialdemokratiske Presse fremdeles angreb Herrerne Cold, Neergaard og Bülow. Ja vel, det var

en sjofel Hævnmagt! Fordi vi fremdrager offentlige Personers skandaløse Handlinger, hævnner man sig ved at fremdrage Arbejdsmand Oluf Olsens Forseelse til Trods for, at han var kommet overens med dem, overfor hvem han havde forset sig. Men enfin, vi gaar gladelig ind paa, at ogsaa Oluf Olsen skulde ud af sit Tillidshverv. Det var det sundeste, det var rigtigt, og hvis der for Venstres Presse skulde blive mere til Raadighed af den Slags Ting, saa kom endelig frem med det. Vi har intet, vi skal have skjult. Er der Personer, paa hvem De kan sætte en Plet, saa gør det! Socialdemokratiet holder ikke Haanden over sine Forbrydere. Men saa gør ogsaa det, som er Konsekvensen deraf, saa sørg for, at denne Demissionsbegæring fra Udenrigsministeren, fra Finansministeren og fra Landstingsmand Bülow kommer til at foreligge saa hurtigt som muligt. Det er Konsekvensen af, hvad der skete med Oluf Olsen i Nakskov! — Den højtærede Indenrigsminister er saa lattermild, og det er jo meget morsomt at høre en sund Latter en Gang imellem, men det forekommer mig, at Indenrigsministeren passende kunde venté, til han stilles overfor Vælgerne, saa kan han le alt det, han har Lyst til, herinde forekommer det mig at være mindre vel anbragt.

Formanden: Det tilkommer ikke det ærede Medlem at paatale den Slags Ting.

Stauning: Nu har jeg desværre gjort det.

Formanden: Men det bør det ærede Medlem ikke gøre. Det ærede Medlem bør respektere Formandens Afgørelse.

Stauning: Jeg erkender ganske dette, men det var mig, som generedes af Indenrigsministerens Latter, ikke Formanden.

Formanden: Det ærede Medlem glemmer formodentlig, at Forretningsordenen forbyder Talere at indlade sig i Samtale med Ministre og Medlemmer.

Stauning: Jeg tør maaske tilføje, at nogen Samtale med den højtærede Minister har jeg aldeles ikke forsøgt.

Ud over hvad jeg har sagt om, hvad der maa være Konsekvensen af den Behandling, som Oluf Olsen og andre faar af Venstre, skal jeg ikke opholde mig ved Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil lade nogen gaa af nu, eller om man vil foretrække at sejle videre med Liget i Lasten. Det Ønske, jeg har at fremføre nu, er ikke